

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobkyně: **G. Z., akciová společnost, IČO X**
sídlem H. 9, X Z.
zastoupená advokátem Mgr. Markem Svojanovským
sídlem Dvorek 16, 798 57 Laškov

proti

žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2024, č. j. 6005/1.30/20-18, ve věci ručitelství za úhradu pokuty,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci a obsahu podání účastníků

1. Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) provedl kontrolu u společnosti M. pr. s.r.o., v likvidaci, IČ X (dále jen „společnost M.“) a následně ji v přestupkovém řízení uznal vinnou ze spáchání tří přestupků upravených v zákoně č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění do 31. 12. 2023 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Konkrétně byla společnost M. sankcionována za to, že:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

- umožnila výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodů 1 a 2 zákona o zaměstnanosti – výkon závislé práce mimo základní pracovněprávní vztah a současně výkon závislé práce cizincem bez patřičného povolení nebo v rozporu s ním [přestupek podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti],
- umožnila výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 3 zákona o zaměstnanosti – výkon závislé práce cizincem pro právnickou nebo fyzickou osobu bez platného oprávnění k pobytu na území České republiky [přestupek podle § 140 odst. 1 písm. e) zákona o zaměstnanosti] a
- zastřenež zprostředkovávala zaměstnání podle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti [přestupek podle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti].

Za uvedené přestupky byla společnosti M. uložena úhrnná pokuta podle § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) ve spojení s § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti ve výši 7 600 000 Kč.

2. Po právní moci uvedeného rozhodnutí bylo s žalobkyní zahájeno řízení, v rámci kterého správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 12. 3. 2021, č. j. 768/9.30/20-18 rozhodl podle § 141a odst. 1 zákona o zaměstnanosti tak, že žalobkyně ručí za úhradu pokuty uložené společnosti M. za přestupek upravený v § 140 odst. 1 písm. e) zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně s tímto rozhodnutím nesouhlasila a brojila proti němu odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 9. 2021, č. j. 6005/1.30/20-6 zamítl.
3. Proti posledně zmíněnému rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou, na jejímž základě zdejší soud rozsudkem ze dne 22. 8. 2022, č. j. 60 Ad 1/2022-64 (dále jen „rozsudek KS“) zrušil uvedené rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že dle § 41 přestupkového zákona musí správní orgán uložit za souběh více přestupků ve společném řízení úhrnnou pokutu, jejíž výše je ovlivněna absorpční a asperační zásadou a obecnými kritérii trestání. To v případě spáchání více přestupků zpravidla vede k uložení přísnější sankce z důvodu zvýšené závažnosti sankcionovaného protiprávního jednání. Správní orgány jsou sice povinny náležitě odůvodnit, na základě jakých kritérií dospěly k výměře úhrnné sankce, současně však nemají povinnost a ani nesmí určit dílčí pokutu za každý ze sbíhajících se přestupků. To by totiž vedlo k uložení úhrnné pokuty na základě kumulační zásady, což je v rozporu s principy správního trestání. Úhrnnou pokutu tak nelze již zpětně rozdělit na částky, které by odpovídaly jednotlivým přestupkům. Ustanovení § 141a zákona o zaměstnanosti zakládá ručení pouze za úhradu pokuty uložené toliko za přestupky podle § 139 odst. 1 písm. f) a § 140 odst. 1 písm. e) zákona o zaměstnanosti. Přístup správních orgánů, které rozhodly o ručení za úhrnnou pokutu uloženou za souběh více přestupků, přitom krajský soud považoval za nepřipustně extenzivní. Vede totiž k tomu, že ručitel bude fakticky odpovídat i za jiné než zákonem předvídané přestupky, které spáchal přestupce jako zaměstnavatel. Jelikož nelze uloženou úhrnnou pokutu zpětně rozčlenit na dílčí pokuty za jednotlivé sbíhající se přestupky, je podle názoru krajského soudu nutné vyložit § 141a odst. 1 zákona o zaměstnanosti tak, že ručitelství může vzniknout pouze tehdy, bude-li (za splnění dalších zákonných podmínek) přestupce uznán vinným toliko z přestupků zmíněných v § 141a zákona o zaměstnanosti. Nad rámec toho krajský soud uvedl, že případnému ručiteli nelze v řízení vedeném podle § 141a zákona o zaměstnanosti upřít námitky, které by mohla vznést osoba obviněná ze spáchání přestupku.

4. Proti rozsudku KS brojil žalovaný kasační stížností, kterou NSS rozsudkem ze dne 22. 12. 2023, č. j. 3 Ads 261/2022-27, č. 4570/2024 Sb. NSS (dále jen „rozsudek NSS“) zamítl, byť částečně korigoval právní závěr vyvěrající z rozsudku KS. NSS dospěl k závěru, že je možné nalézt řešení, které umožní v podstatné míře zachovat účel právní úpravy, respektovat unijní závazky ČR a současně zajistit, že ručitel nebude odpovědný za úhradu pokuty, jejíž výše odpovídá také přestupkům, které nejsou § 141a zákona o zaměstnanosti předvídaný. Takového řešení lze docílit za pomoci zaplnění mezery v právu. Tuto mezeru v zákoně je podle názoru NSS nutné zaplnit následovně: správní orgán musí při rozhodování o ručení podle § 141a zákona o zaměstnanosti rozhodnout rovněž o jeho rozsahu. Zatímco tedy o tom, zda ručení vzniklo a kdo je ručitel, vydává správní orgán deklaratorní rozhodnutí, v němž zkoumá pouze naplnění zákonných předpokladů pro vznik ručení, toto rozhodnutí musí být doplněno o konstitutivní stanovení konkrétního rozsahu, v jakém ručitel za uloženou pokutu odpovídá. Jinými slovy, povinnost ručení vzniká již ze zákona při naplnění podmínek dle § 141a zákona o zaměstnanosti, konkrétní rozsah ručení je však nutné stanovit s ohledem na okolnosti dané věci. Stanovený rozsah ručení přitom bude muset být uveden ve výroku správního rozhodnutí konkrétní částkou.
5. Dále NSS uvedl, že pokud je ručení vztahováno na úhrnnou pokutu uloženou za souběh více přestupků, musí správní orgán rozsah ručení omezit tak, aby odpovídal pouze výši pokuty, která by byla uložena samostatně za přestupek podle § 139 odst. 1 písm. f) nebo § 140 odst. 1 písm. e) zákona o zaměstnanosti, pokud by se proti přestupci nevedlo společné řízení. Správní orgán v takovém případě provede vlastní úvahu, ohledně výše pokuty, která by byla přestupci uložena, pokud by nedošlo k souběhu s jinými přestupky, jež byly projednány ve společném řízení. V tomto směru správní orgán vyjde z okolností rozhodných pro výměru úhrnné sankce, nebude však zohledňovat žádné okolnosti, jež se týkají jiných přestupků, než na které lze institut ručení vztáhnout. V rámci této úvahy poté určí přípustný rozsah ručení, který by odpovídal právě výši pokuty, pokud by byla za zjištěné okolnosti uložena v samostatném řízení. Taková úvaha by byla učiněna výhradně pro účely rozhodnutí o rozsahu ručení, a tudíž by byla závazná pouze pro samotného ručitele. Nijak by nezpochybovala předchozí rozhodnutí o přestupku vůči přestupci, které je pouze podkladem, resp. východiskem pro následné uplatnění ručení. Na tuto částku rozsah ručení omezí, ledaže je maximální přípustný rozsah ručení s ohledem na částečné splnění ze strany přestupce nižší. Při rozhodování o rozsahu ručení musí správní orgán kromě zohlednění úhrnné povahy pokuty (uložené za více přestupků) zohlednit také přiměřenost dané částky vůči ručiteli a její případné likvidační dopady. Pokud dospěje k závěru, že stanovení ručení za pokutu v určité výši by bylo majetkovým poměrům ručitele nepřiměřené, resp. mělo by pro něj likvidační dopady, musí v odpovídající míře rozsah ručení snížit.
6. K námitkám, které je oprávněn v řízení vznést ručitel, NSS uvedl, že i když ručitel není účastníkem řízení o přestupku, má v řízení o vzniku ručení zachovány námitky, které mohl uplatnit přestupce. Pokud ručiteli již ze zákona vzniká povinnost takto uloženou pokutu uhradit, musí mít tato osoba rovněž možnost spáchání přestupku či výši uložené sankce zpochybnit.
7. Závěrem NSS uvedl, že dalším předpokladem pro vznik ručení je, že ručitel o výkonu nelegální práce věděl nebo při vynaložení náležité péče vědět měl a mohl. Podle názoru NSS je nutné kategorii nevědomé nedbalosti výkladem zúžit tak, aby odpovídala smyslu unijní právní úpravy, kterou ostatně sama provádí, a zároveň nebyla v rozporu jak s

českou, tak samotnou unijní ochranou základních práv a právních principů. NSS má konkrétně za to, že smyslem požadavku stanoveného v § 141a *in fine* zákona o zaměstnanosti není klást na podnikající fyzické či právnické osoby takové břemeno, aby vždy předem a proaktivně ověřovaly, zda jejich potenciální smluvní partner – jakkoli významný – nezaměstnává některé cizince bez pobytového oprávnění. V rámci běžných subdodavatelských vztahů by takový požadavek byl zcela nereálný. Lapidárně řečeno, nelze požadovat, aby podnikající subjekty chodily po provozovnách všech svých subdodavatelů a hledaly tam, zda tam náhodou nepracuje nějaký cizinec, a v případě, že některého najdou, se následně domáhaly předložení jeho pobytového oprávnění. Naopak, určitou míru obezřetnosti lze v tomto směru legitimně požadovat v těch případech, kdy podnikající subjekt přímo profituje z práce zaměstnanců svého subdodavatele, typicky pokud přímo pro něj tito zaměstnanci vykonávají určité konkrétní činnosti, a tudíž má, resp. měl by mít určité povědomí o poměrech zaměstnávání u svého smluvního partnera a daných osobách. Předpoklad vzniku ručení podle § 141a *in fine* zákona o zaměstnanosti je tak nutné vykládat tak, že potenciální ručitel o nelegálním zaměstnávání cizinců buď musel vědět, nebo musel přímo profitovat z práce nelegálně pobývajících cizinců, aniž by s ohledem na kontext vynaložil dostatečnou péči k ověření jejich pobytových oprávnění. V případě nevědomé nedbalosti ručitele tedy půjde zpravidla o situace, které překračují běžné subdodavatelské vztahy, jako je typicky zastřené agenturní zaměstnávání. Naopak o nevědomou nedbalost zásadně nepůjde, pokud nedochází k žádnému personálnímu překryvu ve výkonu práce pro primárního přestupce a potenciálního ručitele.

8. Správní orgány se poté věci znovu zabývaly a správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 5. 4. 2024, č. j. 768/9.30/20-30 rozhodl o tom, že žalobkyně ručí dle § 141a odst. 1 zákona o zaměstnanosti za úhradu pokuty uložené společnosti M. v rozsahu 1 850 000 Kč. Dospěl k závěru, že pokutu v této výši by společnost M. obdržela, pokud by byla shledána vinou toliko z přestupku dle § 140 odst. 1 písm. e) zákona o zaměstnanosti. Proti němu brojila žalobkyně odvoláním, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.
9. Žalobkyně se následně obrátila na soud s žalobou, kterou se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Převážná část žaloby představuje polemiku s právním názorem vyjádřeným v rozsudku NSS. Žalobkyně namítá, že NSS vybočil ze zákonného rámce a nepřípustně dotvořil právní úpravu. Zákon o zaměstnanosti totiž nestanoví, že by měly správní orgány rozhodovat o rozsahu ručení. Právní názor vyjádřený v rozsudku KS o tom, že právní úprava v případě souběhu přestupků neumožňuje vznik ručení, považuje žalobkyně za jediný možný. Zdůraznila, že nedostatečnou transpozici směrnice jí nelze klást k tíži. Názor NSS popírá zásady správního trestání při souběhu přestupků. Dále namítala, že i NSS uvedl, že ručitel má mít k dispozici všechny námitky, které náležely přestupci. V tomto směru žalobkyně namítla, že pokuta uložená společnosti M. byla pro ni likvidační, o čemž svědčí skutečnost, že uložení pokuty vedlo k její insolvenční.
10. Dále namítala, že v řízení navrhovala výslech Ing. P. V. a J. Ž. k otázce, zda žalobkyně věděla či mohla vědět o tom, že společnost M. umožňuje výkon závislé činnosti osob bez platného pobytového oprávnění. Správní orgány tento důkazní návrh zamítly pro nadbytečnost. Žalobkyně poukázala na to, že informace o výkonu nelegální práce neměla k dispozici, ač správní orgán I. stupně nepodloženě tvrdí opak. Skutečnost, že žalobkyně předávala společnosti M. čipové karty nevypovídá nic o tom, že žalobkyně mohla vědět o neexistenci pobytových oprávnění zaměstnanců této společnosti. Vedle toho společnost M. ve smlouvě o dílo uvedla, že dílo bude prováděno pouze způsobilými pracovníky, kteří

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

mají zejména platné povolení k pobytu. Žalobkyně neměla žádný zájem na tom zjišťovat údaje týkající se pobytu zaměstnanců M. Informace o vízech nevypovídá o tom, že žalobkyně věděla o tom, že cizinci na území pobývají nelegálně.

11. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout a uvedl, že byl právním názorem vyjádřeným v rozsudku NSS vázán. Dále uvedl, že námitky žalobkyně ohledně nepřiměřenosti pokuty byly vypořádány. Námitka, že nepřiměřenost pokuty vedla k insolvenční společnosti M., je nesmyslná, protože insolvenční návrh podala tato společnost půl roku před zahájením přestupkového řízení. Vysoká pokuta odpovídala závažnosti jednání společnosti M. Nepřiměřenost částky, za kterou žalobkyně ručí, namítnuta nebyla. Ohledně vědomosti žalobkyně o zaměstnávání osob bez pobytového oprávnění odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí.

B. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
13. Podle § 141a odst. 1 zákona o zaměstnanosti platí, že *za úbradu pokuty uložené za přešupek podle § 139 odst. 1 písm. f) nebo § 140 odst. 1 písm. e) ručí právnická nebo fyzická osoba, které právnická nebo fyzická osoba, jež umožnila cizinci výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 3, poskytla v rámci obchodního vztahu plnění jako subdodavatel přímo nebo prostřednictvím jiné osoby; stejně ručí i prostředník. Ručení vzniká pouze v případě, pokud o nelegální práci podle § 5 písm. e) bodu 3 tyto osoby věděly, nebo při vynaložení náležité péče vědět měly a mohly.*
14. Dle odst. 2 dále platí, že *o tom, zda ručení podle odstavce 1 vzniklo a kdo je ručitelem, vydá Státní úřad inspekce práce nebo oblastní inspektorát práce, který o uložení pokuty rozhodoval v prvním stupni, rozhodnutí. Správní řízení podle věty první lze zahájit nejpozději do 90 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o uložení pokuty za přešupek podle § 139 odst. 1 písm. f) nebo § 140 odst. 1 písm. e).*
15. Podle § 5 písm. e) bodu 3 zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí *práce vykonávaná cizincem pro právnickou nebo fyzickou osobu bez platného oprávnění k pobytu na území České republiky, je-li podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky vyžadováno.*
16. K námitkám žalobkyně ohledně právního názoru vyjádřeného v rozsudku NSS krajský soud uvádí, že NSS sice nezrušil rozsudek KS, ale právní názor v něm vyjádřený částečně korigoval. Za této situace platí, že ob stojí-li důvody, pro které krajský soud zrušil napadené rozhodnutí v podstatné míře, kasační stížnost NSS zamítne a nesprávné důvody nahradí svými. Pro správní orgán je pak závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem NSS (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75, č. 1865/2009 Sb. NS, odst. 71 a násl.). Byl-li tento právní názor závazný pro správní orgán dle § 78 odst. 5 s. ř. s., je pochopitelně závazný také pro zdejší soud. Vázanost právním názorem vyjádřeným v rozhodnutí NSS je přirozeným důsledkem kasačního charakteru rozhodnutí NSS. Nebyl-li by krajský soud v navazujícím řízení

právními názory obsaženými v rozhodnutí NSS vázán, ztratilo by rozhodování NSS o kasačních stížnostech smysl.

17. Proto se krajský soud nebude věcně vyjadřovat k polemice žalobkyně s právním názorem vyjádřeným v rozsudku NSS a pouze uvede, že se NSS zabýval i ústavněprávními souvislostmi a zohlednil také dotčenou evropskou úpravu.
18. K dalším námitkám krajský soud uvádí, že správní orgán I. stupně k námitce žalobkyně ohledně likvidačního charakteru pokuty uložené společnosti M. uvedl, že tato společnost vstoupila do insolvenčního řízení dne 4. 7. 2019, tj. před samotným zahájením přestupkového řízení. Navíc nyní provedl novou úvahu ohledně pokuty, kterou by býval uložil této společnosti, pokud by byla shledána vinnou toliko z přestupku dle § 140 odst. 1 písm. e) zákona o zaměstnanosti (str. 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Pokutu pouze za tento přestupek shledal adekvátní ve výši 1 850 000 Kč. K majetkovým poměrům společnosti M. ve vztahu k této výši pokuty správní orgán I. stupně dále uvedl, že zmíněná společnost své majetkové poměry nedoložila, ač k tomu byla vyzvána. Z veřejně dostupných informací vyplynulo, že tato společnost působila na trhu 1,5 roku a vznikla dne 27. 3. 2018, základní kapitál ve výši 200 000 Kč byl zcela uhrazen. Žádnou účetní závěrku nikdy tato společnost nezveřejnila. Neměla provozovnu ani zaměstnance, které byl nahlásila orgánům sociálního zabezpečení. Sama společnost podala dne 4. 7. 2019 návrh na zahájení insolvenčního řízení. Z dokladů získaných během kontroly vyplynulo, že na základě faktur vystavených žalobkyni jako jejímu odběrateli inkasovala společnost M. od žalobkyně za 3 měsíce částku dosahující takřka 27 mil. Kč. Musela tedy disponovat značnými finančními prostředky (str. 15 a 16 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Žalovaný se s názorem správního orgánu I. stupně ztotožnil (str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí).
19. Krajský soud uvádí, že žalobkyně mohla namítat likvidační charakter pokuty, za kterou ručí. V tomto případě pokuty, která by byla společnosti M. hypoteticky uložena, pokud by se tato společnost dopustila toliko přestupku dle § 140 odst. 1 písm. e) zákona o zaměstnanosti, za který jako jediný může ručit žalobkyně, tj. nepřiměřenosti částky 1 850 000 Kč. Za pokutu uloženou společnosti M. nad rámec toho žalobkyně neručí, proto jí námitky v tomto ohledu nepřísluší (to lze dovodit např. z odst. 49 rozsudku NSS, ve kterém NSS pojednává o tom, že je nutné zkoumat případný likvidační charakter pokuty, kterou bude ručitel hradit a případě ji dle odst. 51 upravit, resp. odst. 69 rozsudku NSS, ze kterého vyplývá, že ručitel má mít možnost zpochybnit povinnosti, za jejíž splnění ručí). Jejím případným likvidačním charakterem se správní orgány dle výše uvedeného zabývaly. Nicméně pro úplnost je k námitce žalobkyně vhodné uvést, že pokuta ve výši 7 600 000 Kč zjevně nezpůsobila úpadek společnosti M., protože ta podala insolvenční návrh ještě před zahájením přestupkového řízení. Jiné skutečnosti značící likvidační charakter původně uložené pokuty žalobkyně nenamítla.
20. Správní orgán I. stupně se zabýval tím, zda žalobkyně mohla vědět, že společnost M. zaměstnává osoby bez příslušného oprávnění k pobytu. S odkazem na právní názor vyjádřený v rozsudku NSS dospěl k závěru, že žalobkyně přímo profitovala z práce cizinců, které jí dodala společnost M. v rámci obchodního vztahu. Tito cizinci se přímo podíleli na zabezpečení podnikání žalobkyně společně se zaměstnanci žalobkyně, a to přímo na pracovišti žalobkyně. Dle názoru správního orgánu I. stupně není rozhodující obsah právních jednání mezi žalobkyní a společností M. (zejména smlouvy o dílo), ale skutečnost. S odkazem na judikaturu správních soudů uvedl, že dílo mělo být prováděno

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

v prostorách a na zařízeních, které byly společnosti M. pronajaty, přičemž jejich servis měla provádět žalobkyně. Cizinci však pracovali společně s kmenovými zaměstnanci žalobkyně, nepracovali na vyčleněném (pronajatém) pracovišti a pouze na vyčleněných zařízeních. Pracovali totiž tam, kde jim určil mistr žalobkyně a střídali se s kmenovými zaměstnanci žalobkyně na zařízeních. To potvrdili jak zaměstnanci žalobkyně (včetně mistrů, kteří ani o pronájmu nevěděli), tak samotní cizinci. Smyslem obchodního vztahu žalobkyně a společnosti M. nebylo dodání díla, ale dodání zaměstnanců. Koneckonců dílo nebylo možné ani identifikovat, když zaměstnanci žalobkyně a zaměstnanci společnosti M. pracovali společně (stejně práce, stejné prostory, stejná zařízení) a výsledek jejich práce nebylo možné ani oddělit od výsledků a činnosti zaměstnanců žalobkyně. Zaměstnanci společnosti M. – koordinátoři pan P. a paní K. – práci cizincům neorganizovali, jen ji tlumočili, nikterak ji ani nekontrolovali. To vše zajišťovali zaměstnanci žalobkyně na pozici mistrů. Žalobkyně cizincům také vytvářela podmínky pro práci (školení BOZP, požární školení, ochranné pracovní prostředky, nářadí – což potvrdili sami cizinci). Pan P. uvedl, že požadavek na cizince vznáší žalobkyně. Pan P. a paní P. uvedli, že se s panem P. domlouvá počet cizinců a požadavky na obsazení směn. Žalobkyně tedy neobjednávala dílo, ale pracovní sílu. Správní orgán I. stupně na podkladě toho dospěl k závěru, že společnost M. vystupovala jako agentura práce, která zajišťovala žalobkyni zaměstnance, kteří pro žalobkyni měli pracovat (str. 9 až 12 rozhodnutí správního orgánu I. stupně).

21. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že již jen na základě toho, že žalobkyně využívala pracovní sílu cizinců, mohla vědět, že nemají pobytové oprávnění. Dále uvedl, že žalobkyně věděla, že se jedná o cizince (a věděli to i její vedoucí zaměstnanci), což potvrdili při poskytnutí součinnosti. Ze seznamu cizinců, který poskytla paní V., vyplývá, že cizincům byla přidělena osobní čísla odpovídající přiděleným čipům, které sloužily ke vstupu na pracoviště. V tomto seznamu cizinců si žalobkyně evidovala osobní údaje cizinců včetně toho, jakého víza jsou držitelem (českého nebo polského). Žalobkyně tedy mohla vědět, že cizinci s uděleným polským vízem mají povolen pobyt v Polsku. Pokud by žalobkyně vynaložila byť i jen minimální péči, mohla zjistit, že tito mohou pobývat na území ČR jen po omezenou dobu. Žalobkyně nemohla spoléhat jen na smluvní závazek společnosti M., který jej odpovědnosti za ručení nezbavuje (str. 12 až 13 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Důkazní návrhy v podobě výsledku J. Ž. a paní V. pro nadbytečnost správní orgán neprovedl (str. 6 rozhodnutí správního orgánu I. stupně).
22. Žalovaný se ztotožnil s tím, že navrhované výsledky svědků by byly nadbytečné, protože spisový materiál dostatečně prokazuje, že žalobkyně mohla vědět o umožnění výkonu nelegální práce. Zdali to skutečně věděla, je nerozhodné, nicméně dle názoru žalovaného získané seznamy cizinců a evidence zaměstnanců svědčí o tom, že žalobkyně věděla, jak dlouho se cizinci zdržují na území ČR zdržují a že jsou zde tedy více než tři měsíce, kdy i vyslání cizince do ČR lze uskutečnit na dobu nanejvýš tří měsíců. Každopádně pro vznik ručení postačí, že žalobkyně mohla při vynaložení náležité péče vědět o umožnění výkonu nelegální práce. Sama žalobkyně v odvolání uvedla, že neměla zájem nic zjišťovat, což jen potvrzuje, že nevynaložila náležitou péči. Za tu nelze považovat spoléhání na smluvní ujednání se společností M. a ujištění o legálnosti, pokud sama nic neprověřovala. O tom svědčí judikatura správních soudů, např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2020, č. j. 15 A 152/2019-55, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 2. 2021, č. j. 31 Ad 2/2019-87. Chtěla-li se žalobkyně vyhnout případnému ručení, měla projevit dostatečnou míru obezřetnosti a péče a ověřit legálnost pobytu cizinců, zejména s ohledem na dlouhodobý výkon jejich práce na pracovišti žalobkyně (str. 6 a 7 napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

rozhodnutí). Dle žalovaného není důvodná ani argumentace žalobkyně týkající se předpisů na ochranu osobních údajů, kdy s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2020, č. j. 11 Ad 17/2019-67 uvedl, že ani tyto předpisy nezabývají žalobkyni povinnosti dodržovat zákonné povinnosti vyplývající ze zákona o zaměstnanosti, obzvláště, když osobní údaje cizinců evidovala, tj. zpracovávala (str. 10 napadeného rozhodnutí).

23. K posouzení věci krajský soud uvádí, že žalobkyně jak v průběhu správního řízení, tak v žalobě uvedla, že nemohla vědět o tom, že cizinci na území ČR pobývají nelegálně a že to ani nezjišťovala, což se snaží vysvětlit tím, že se nejednalo o její zaměstnance, že se její smluvní partner zavázal použít k plnění jen cizince s legálním pobytem na území, a dále absencí titulu ke zjišťování informací o pobytových oprávněních cizinců. Krajský soud ale ve shodě se správními orgány považuje argumentaci žalobkyně za nedůvodnou a na jejich odůvodnění odkazuje.
24. Jednak je nutné uvést, že ve smyslu shora uvedeného rozsudku NSS žalobkyně přímo profitovala z práce nelegálně pobývajících cizinců a ani to nyní nezpochybnuje. O nevědomou nedbalost v těchto případech půjde, pokud ručitel s ohledem na kontext nevynaložil dostatečnou péči k ověření jejich pobytových oprávnění. Tu žalobkyně v žádném případě nevynaložila. Žalobkyně ani netvrdí, že by učinila cokoli k ověření legálnosti pobytu cizinců, kteří na jejím pracovišti pracovali. Krajský soud souhlasí s tím, že odkaz na smluvní závazek společnosti M. rozhodně nezabývá žalobkyni odpovědnosti za ručení. Ani smluvní přenos odpovědnosti na druhou smluvní stranu totiž žalobkyni nezabývá zákonné povinnosti náležité péče. Kontrola, kterou by žalobkyně v rámci vynaložení náležité péče provedla, by neodporovala předpisům na ochranu osobních údajů (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 1. 2023, č. j. 10 Ads 115/2021-45, odst. 29). Žalobkyně nadto osobní údaje cizinců týkající se víz evidovala. Jelikož žalobkyně námitku absence titulu pro zpracování osobních údajů ohledně pobytových oprávnění cizinců nijak nerozvedla, tak soud jen ve stručnosti uvede, že tak žalobkyně mohla činit na základě čl. 6 odst. 1 písm. c) a f) nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů).
25. Správní orgány též podrobně vysvětlily, proč i na základě údajů o vízech mohla žalobkyně zjistit, že se daní cizinci zdržují na území ČR nelegálně a vyjádřily se i k možnosti vyslání zaměstnance, na kterou žalobkyně poukazuje. Žádnou protiargumentaci ale žalobkyně nepřináší. Soud proto na hodnocení správních orgánů odkazuje. Nicméně podstatným zůstává to, že žalobkyně neučinila nic, čím by si legálnost pobytu cizinců ověřila, ačkoliv to po ní bylo možné spravedlivě žádat.
26. Pokud jde o navržené svědky, i tuto problematiku správní orgány vysvětlily. Žalobkyně jen poukazuje na to, že výslech svědků proveden nebyl a nic bližšího neuvádí. I dle názoru soudu však bylo dostatečně prokázáno, že žalobkyně nevynaložila náležitou péči k tomu, aby si ověřila zákonnost pobytu u ní působících cizinců (sama v žalobě uvádí, že neměla zájem nic zjišťovat a vyplývá to také z podání žalobkyně učiněných v řízení, ze kterých vyplývá, že spoléhala na ujištění ze strany společnosti M. a že neměla možnost údaje o pobytu zjišťovat, protože se nejednalo o její zaměstnance, čímž byly rovněž odůvodněny i předmětné důkazní návrhy). Žalobkyně tedy ani v řízení před správními orgány neuvádla žádnou skutečnost, ze které by vyplývala její snaha ověřit si zákonnost pobytu cizinců a

jak již soud uvedl výše, spoléhání žalobkyně na ujištění ze strany společnosti M. nelze považovat za dostatečné.

27. Správní orgán není povinen provést všechny navržené důkazy. Svůj postup však musí odůvodnit, přičemž jedním z důvodů pro odmítnutí výslechu svědka je i nadbytečnost z důvodu, že prokazovaná skutečnost již byla prokázána. Což za této situace je dle názoru soudu správné.
28. Lze tak uzavřít, že žalobkyně skutečně neučinila nic pro to, aby si ověřila zákonnost pobytu cizinců, kteří u ní působili, ačkoliv to po ní bylo možné požadovat s ohledem na skutečnost, že přímo profitovala z práce nelegálně zaměstnaných cizinců, kteří u ní působili.

C. Závěr a náhrada nákladů řízení

29. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 21. ledna 2026

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu